

Macciuna's Pop I (Prêt à porter), 2008. Peça climàtica. Cortesia de l'artista i ADN Galeria. Foto: Roberto Ruiz. Cortesia de l'artista i ADN Galeria. Foto: Roberto Ruiz.

L'àlbum autobiogràfic de Carlos Pazos

Conxita Oliver 6 de juny de 2020

Amb l'exposició Interrogants suspesos o Déjà vu? ADN Galeria celebra el 50è aniversari de la trajectòria d'uns dels artistes més rupturistes i transgressors. Enguany es compleix mig segle de la primera exposició que presentà el 1970 a l'Ateneu Barcelonès. Fou el primer pas d'una trajectòria que ha estat reconeguda amb el Premio Nacional de Artes Plásticas (2004), guardó concedit pel Ministeri de Cultura i amb el Premi Nacional de Cultura (Arts Visuals) que atorga la Generalitat de Catalunya (2008).

Carlos Pazos. Interrogants suspesos o Déjà vu?

ADN Galeria

Barcelona

Fins al 22 d'agost del 2020

L'itinerari consolidat i inclassificable de Carles Pazos (Barcelona, 1949) indagant a l'entorn de la pròpia identitat i de la poètica de l'objecte el situa com un dels artistes actuals amb més audàcia, valentia i atreviment per la seva personalitat rebel i inconformista. Des dels seus inicis, s'ha caracteritzat pel joc amb l'humor, la sorpresa i la capacitat d'oferir noves lectures de la quotidianitat.

Tot i que ha desenvolupat la seva carrera al marge dels corrents dominants de l'art espanyol de la segona meitat del segle XX, el seu treball se situa entre dues actituds: la de l'art pop (anys 60) i la de les pràctiques vinculades al conceptual (anys 70). Però la pràctica heterogènia de Pazos transita també per una hibridació entre el neo dadaïsme, l'art povera i el surrealisme. Les combinacions d'imatges i les escenografies a base d'artefactes i de vestigis trobats (joguines, peces de brocanter, icones de la cultura popular, estris usats, il·lustracions de llibres antics, imatges robades de còmics i de revistes, fotografies,...) al·ludeixen a una mitologia personal que evoca el seu món fortament nostàlgic. Uns *souvenirs* de la memòria amb ressons literaris que ens remetent a l'enyor del temps viscut i als "passatges de la vida" com ell mateix els defineix. Un sentit de la ironia i un desig pertorbador, es fusionen amb un cert ressò d'amargor i melangia. L'exposició-manifest "Voy a hacer de mí una estrella" (1975), en la que es mostrava com una estrella de cinema, ja va demostrar la seva personalitat radical i trencadora.

Amb una gran imaginació, construeix narracions a partir de pensaments que neixen del record per desenvolupar-se, posteriorment, en espais artificials carregats de referències. Unes propostes singulars que barregen realitat i fantasia per explicar històries íntimes que poden tenir diverses lectures segons el bagatge de cada espectador. Les seves associacions visuals, els seus jocs conceptuals, a vegades sense relacions aparents, contenen sempre missatges que cal interpretar i que fan referència a la seva pròpia vida. Tot plegat configura l'univers de Carles Pazos, una mitologia personal feta de restes i de vivències que recorren metàfores sobre les seves experiències vitals.

L'exposició *Interrogants suspesos o Déjà vu?* és la segona individual de Carlos Pazos a la ADN Galeria, després que el 2016 presentés *Naufragis Recents* que girà al voltant de la idea del naufragi entès com a fracàs. A causa de la crisi sanitària, l'actual mostra es va inaugurar el 27 de març i ha romàs tancada fins que el propassat 25 de maig es va poder reobrir. Ara ho fa per celebrar els 50 anys de dedicació a la creació de Pazos amb obres de diferents èpoques (2006 fins a l'actualitat) i temàtiques que evidencien el caràcter circular i obert de la seva obra. Proposa tot tipus de materials, suports i formats: vídeos, fotografies, dibuixos, imatges impreses, peces climàtiques (nom amb el que es refereix a les instal·lacions) i objectes que rememoren el recorregut de l'artista que l'ha portat a treballar i exposar en importants museus i centres de Barcelona, Madrid, París, Nova York, Brussel·les o l'Havana.

L'actual exposició ofereix treballs que il·lustren moments viscuts i congelats per l'autor i que han ressorgit connectats els uns amb els altres amb subtils llaços de lectura. No es tracta d'una crònica ni d'un diari, sinó d'un relat amb notes, dubtes i preguntes que es va començar a plantejar l'artista quan va decidir dedicar-se a l'art i deixar la carrera d'arquitectura, iniciada el 1966. Segons ell mateix, la frase de Braque: "La pintura no ho resol tot" li va obrir els ulls al món.

Jocs visuals impactants i provocadors, que, a manera d'un calidoscopi d'icones extretes del seu context i associades entre sí, ens remetent a imatges i a objectes familiars. Mitjançant les associacions plàstiques i metafòriques que desenvolupa, recopila i interpreta elements d'allò quotidià i de la cultura contemporània, donant-los una nova forma, una especial mirada i un insòlit significat. Però no deixa tampoc de banda la reinterpretació de somnis i fetitxes de la cultura popular, a través del reciclatge d'estris disperss i abandonats que recreen escenografies salvaguardades per la memòria col·lectiva. Retalls de vivències i d'històries fragmentades que expliquen emocions i situacions personals, a voltes nostàlgiques, poètiques, tendres, corrosives o iròniques, expressades d'una forma absolutament personal, materialitzant experiències i situacions arrelades en el seu esperit de recol·lector de vivències.

Properament està prevista la presentació del seu darrer llibre *Filigranas y Mamporros*, després de *Garabatos y Zarpazos* (2007) i *Pimpollos y Papanatas* (2013); uns relats basades en aforismes i pensaments.